

Prelato laiškas (2010 m. balandis)

Balandžio mėnesio laiške Mons. Javier Echevarria kviečia pamąstyti apie tai, kad „per savo pažeminimą ir vėlesnį išaukštinimą Viešpats mums nutiesė kelią, kuriuo turime žengti kasdieniame gyvenime.“

2010-04-26

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Vakar, kovo 31 d., sukako septyniasdešimt penkeri metai nuo

tos dienos, kai mūsų Tėvas pirmą kartą laikė Mišias ir paliko saugoti Švenčiausiąjį Sakramentą rezidencijoje Ferraze. O rytoj, balandžio 2 d., bus prabėgę penkeri metai nuo Jono Pauliaus II mirties. Dvi labai skirtingos metinės, bet abi palieka ypatingus atgarsius mūsų širdyse. Abi šiomet minimos per pačią Didžiąją Savaitę. Jos mus kviečia keliauti krikščioniško pašaukimo keliu ir artimai susivienijus su Jėzumi Kristumi, esančiu Šventojoje Eucharistijoje, lydėti Jį iš arti atpirkėjiškoje kančioje.

Mūsų Tėvas dažnai pagalvodavo, kad nuo to meto, kai Centro tabernakulyje įsikūrė Viešpats, apaštališkoji veikla pastebimai išaugo. Praėjo ana diena ir nors sunkumai niekur nedingo – su jais susidursime visada, nes tokiu keliuėjo mūsų Viešpats – derlius ėmė gausėti. Mūsų Tėvas tą paliudijo

laiške Madrido Alcalos vyskupijos
vyriausiajam vikarui: „***Nuo to laiko,
kai šių namų Tabernakulyje
turime Jėzų, pokytis akivaizdus:
Jam atsiradus, mūsų darbas tapo
produktyvesnis ir
intensyvesnis***“ [1].

Visi prisimename, kaip Jono Pauliaus
II mirtis dvasiškai sukrėtė daugybę
žmonių ir paliko nesuskaičiuojamą
daugybę vaisių. Ji buvo numatyta
prieš daug metų, mėnesių ir savaičių,
kai šis didis Pontifikas savo mokymu
ir pavyzdžiu, ilga liga, savo pašvęstu
gyvenimu ir savo mirtimi mums
nuostabiai liudijo, kaip reikia sekti
Kristumi. Neabejotinai prisimename,
su koku ryžtu laikydavo suspaudęs
Šventąjį Kryžių, žiūrėdamas per
televiziją Didžiojo Penktadienio
Kryžiaus kelią, kuriame negalėdavo
dalyvauti.

Šie ir kiti prisiminimai mums padeda
giliau pasinerti į Didžiosios Savaitės

scenas. Šventojo tridienio liturgija, kuri prasideda vėlyvose šios dienos Mišiose "*in Cena Domini*" ir baigiasi velykine vigilija, iškalbingai primena, kokį kelią pasirinko Dievas, kad mus atpirktų. Prašykime Viešpaties gausių malonių, kad kuo giliau suvoktume šią begalinę, neįkainojamą dovaną žmonijai per savo auką ant Kryžiaus. Ką ketini daryti, kad nepaliktum Jėzaus Kristaus vieno ant Kryžiaus? Kaip jo meldi, kad tave paverstų nuoširdžiai atgailaujančia siela? Ar stengiesi, kad nenutiktų kaip Apaštalams, kurie išsiskirstė?

Kalbėdamas apie himną laiške Filipiečiams, kurie aprašo Dievo nusižeminimą, kad mus išganytų [2], Benediktas XVI aiškina, kad „*Apaštalas iš esmės ir taikliai apžvelgia atpirkimo istorijos paslaptį, paliesdamas Adomo puikybę, kuris, nebūdamas Dievas, panorėjo Juo tapti. O šią pirmojo žmogaus puikybę,*

kurią visi truputį jaučiame, supriešina su tikrojo Dievo Sūnaus nuolankumu, Sūnaus, kuris, tapdamas žmogumi, neabejodamas prisiėmė visas žmogaus silpnybes, išskyrus nuodėmę, ir pasiekė pačias mirties gelmes. Po šio nusileidimo į pačias kančios ir mirties gelmes ateina išaukštinimas, tikroji šlovė, šlovė meilės, kuri pasiekė kraštutinybę. Todėl suprantama, kad šventasis Paulius sako, jog „Jėzaus vardui priklaupytų kiekvienas kelis danguje, žemėje ir po žeme ir kiekvienos lūpos Dievo Tėvo šlovei išpažintų, kad Jėzus Kristus yra Viešpats“ (Fil 2, 10-11)“ [3].

Apmąstykite šiuos šventojo Pauliaus žodžius, kuriuos vėl išgirsime Didįjį Penktadienį prieš skaitydami apie Kančią pagal šventą Joną. Jie – tarsi durys, per kurias galim įeiti į Dievo sumanymus, kurie taip dažnai atitolę nuo žmogiškų planų. Išskėstomis rankomis sutikime nesutarimus, kuriuos Dievas mums siunčia ar

leidžia įvykti, neabejodami, kad jie yra Jo meilės įrodymas, toks, kaip Jo Sūnaus Kančia ir Mirtis. „*Tai nebuvo tamsių galių ar aklo fatališkumo atvejis, o greičiau laisvas Jo pasirinkimas, nes Jis nuolankiai vykdė Tėvo atpirkimo sumanymą. O mirtis, kurios link patraukė, kaip sako šventasis Paulius, buvo mirtis ant kryžiaus, o labiau žeminančios ir menkinančios mirties neįmanoma įsivaizduoti. Visai tai, – aiškina Romos Pontifikas, – visatos Viešpats padarė iš meilės mums: iš meilės mums atsisakė savo aukštybių ir tapo mūsų broliu; iš meilės tapo toks, kaip mes, visi vyrai ir moterys*“ [4].

Per savo pažeminimą ir vėlesnį išaukštinimą Viešpats mums nutiesė kelią, kuriuo turime žengti kasdieniame gyvenime. „**Jėzaus Kristaus gyvenimas, jei esame jam ištikimi**, –rašė šv. Chosemarija,– **vienaip ar kitaip atsikartoja kiekviename iš mūsų, tiek viduje –**

**šventume – tiek išoriniame
elgesyje“** [5]. Taip, su Šventosios
Dvasios padėjimu ir su kiekvieno
asmeniniu bendradarbiavimu,
mumyse pamažu įsitvirtins Kristaus
bruožai. Be to, eidami Kryžiaus keliu
galime giliai apmąstyti mūsų Tėvo
žodžius: „**Viešpatie, kai aš atgailos
padedamas apsispręsiu nusiplėšti
liūdną kaukę, kurią pasidariau iš
savo bėdų... Tada ir tik tada mano
gyvenimas ištikimai prisims Tavo
gyvenimo bruožus, eidamas
apmąstymų ir atpirkimo keliu.
Mes vis labiau panašėsime į Tave.
Būsime kiti Kristūs, tas pats
Kristus, ipse Christus“** [6].

Mano dukterys ir sūnūs, meldžiu
Viešpaties, kad giliai suvoktume, jog
didžiausia meilės ir laimės išraiška
slypi nusižeminime, nes tuomet
Dievas pripildo sielą iki pat jos
gelmių. Nepamirškime, kad akivaizdi
tiesa yra tos, kaip sakydavo mūsų
Tėvas, varganos eilutės, kurias

tardavo šv. Chosemarijos lūpos:

**„Jėzaus Širdie, kuri mane nušvieti/
šiandien tariau Tau, kad esi mano
Meilė ir Gėris,/ šiandien davei man
savo Kryžių ir erškėčių vainiką/
šiandien sakau, kad mane myli.“**

Viešpats taip elgiasi – susivienija su
Kryžiumi – tam, kad paverstų mus
šventais, taip pat leidžia, kad pati
Bažnyčia kęstų ne vieną antpuolį.

„Nieko čia naujo, – aiškino šv.

**Chosemarija. – Nuo tos akimirkos,
kai Jėzus Kristus įkūrė Šventąją
Bažnyčią, ši mūsų Motina nuolat
kentėjo persekiojimus. Galbūt
kitomis epochomis antpuoliai
buvo organizuojami atvirai, bet
dabar daugeliu atvejų puolama iš
pasalų. Šiandien, kaip ir vakar, su
Bažnyčia ir toliau kovojava“ [7].**

Mūsų tas nė kiek neturėtų stebinti.

Tą mūsų Viešpats jau skelbė
Apaštalams: „Jei pasaulis jūsų
nekenčia, žinokite, kad manęs jis

nekontė pirmiau negu jūs. Jei jūs būtumėte pasaulio, jis mylėtų jus kaip savuosius. Kadangi jūs – ne pasaulio, bet Aš jus iš pasaulio išskyriau, todėl jis jūsų nekenčia. Atsiminkite žodžius, kuriuos jums sakiau: „Tarnas ne didesnis už savo šeimininką!“ Jei persekiojo mane, tai ir jus persekios; jeigu laikėsi mano žodžio, laikysis ir jūsų“ [8].

Iš tiesų būna akimirų, kai išpuoliai prieš katalikų doktriną, Popiežių ir Vyskupus paaštrėja. Šaipomasi iš kunigų ir iš tų, kurie stengiasi gyventi teisingai; katalikai pasauliečiai, kurie laisva valia stengiasi suteikti teisminei ir civilinei struktūromis Evangelijos šviesos, yra atstumiami. Manau, kad visiems jums bus gaila šių vargšų, kurie temoka mintyse ir sielose laikyti kartėlių. Veskime jas pas Viešpatį savo maldomis.

Tokiais atvejais turime nenusiminti ir nesusigūžti; tėviškai liūdėkime dėl tų, kurie gyvena klaidingai ir melskimės už juos; į blogį atsakykime gėriu; ir pasiryžkime būti džiaugsmingesni tikintieji ir didesni apaštalai. Prisiminkime Dievą ir šv. Chosemarijos ryžtą pirmaisiais Opus Dei metais, kai sunkumai Bažnyčios gyvenime buvo ne ką menkesni už dabartinius. Apmąstykite Viešpaties žodžius, kuriuos jums ką tik priminiau: *„Jei persekiojo mane, tai ir jus persekios; jeigu laikėsi mano žodžio, laikysis ir jūs.“* Dievas nepralaimi mūšių. Savo meile ir begaline visagalybe gali blogį paversti gėriu.

Ne kartą šventė pergalę tie, kurie manė galutinai nugalėję Bažnyčią, bet Kristaus Sužadėtinė visada atgimsta dar gražesnė, tyresnė ir toliau veikia kaip išganymo įrankis visose tautose. Apie tai jau kalbėjo ir šv. Augustinas, kurio žodžius mūsų

Tėvas atkartoja vienoje homilijoje.
*„Jei kartais išgirstate žodžius ar
šūksnius, ižeidžiančius Bažnyčią,
žmogiškai ir dosniai parodykite
tiems žmonėms, nepažįstantiems
meilės, kad negalima šitaip elgtis
su Motina. Dabar jie ją puola ir
lieka nenubausti, nes jos
karalystė, kuri yra jos Mokytojo ir
įkūrėjo karalystė, yra ne iš šio
pasaulio. „Kol augs javai tarp
šiaudų, kol kvėpuos javų varpos
tarp svidrių, kol gailėsis
gailestingumo indai tarp rūstybės
indų, kol verks rugio varpos tarp
erškėčių, tol netruks priešų,
sakančių: „kada mirs ir išnyks jos
vardas? Žinokite, kad ateis toks
laikas, kai ji išnyks ir nebebus
krikščionių...“ Bet kai jie taip sako,
iškart žūsta. O Bažnyčia išlieka“
(šv. Augustinas, * En. In Ps*, 70, II,
12)“ [9].*

Kartais norėtume, kad Dievas
parodytų savo galią ir visiems

laikams išlaisvintų Bažnyčią iš persekiotojų. Ir galbūt norime paklausti, kodėl leidi, kad šitaip žemintų tavo tautą, kurią pats atpirkai? Būtent šį skundą šventas Jonas Apreiškime priskiria tiems, kurie liudijo Kristų iki mirties: „*Pamačiau po aukuru sielas nužudytųjų dėl Dievo žodžio ir dėl liudijimo, kurio jie laikėsi. Jie šaukė garsiu balsu, sakydami: „Kaip ilgai, Šventasis ir Teisusis Valdove, neteisi ir nekeršysi už mūsų kraują žemės gyventojams?!“* [10] Atsako ilgai laukti netenka: jiems buvo pasakyta, kad dar truputį palūkėtų, „*kol skaičių papildys jų draugai ir broliai, kurie bus nužudyti kaip ir jie*“ [11].

Toks Dievo veikimas. Tie, kurie buvo Jėzaus suėmimo Alyvų kalne, Jo nedoro teismo, neteisingos bausmės ir gėdingos mirties liudininkai, padarė klaidingą išvadą, kad viskas baigta. Tačiau Jėzus niekad nebuvo taip arti Atpirkimo, kai laisva valia

kentė už mus. „**Kokia nuostabi ir kartu neįtikėtina ši paslaptis! – sako Šventasis Tėvas. – Niekad iki galo jos nesuvoksime. Jėzus, nors ir būdamas Dievas, nesipuikavo šia padėtimi, tarsi ji būtų išskirtinė; nepanoro pasinaudoti savo dieviškąja prigimtimi, šlovinguoju orumu ir galia pergalei pasiekti**“ [12].

Viešpats trokšta, kad Jo Mistinio Kūno dalyse būtų įgyvendinta nusižeminimo ir išaukštinimo paslaptis, per kurią Jis mus atpirko. „**Didysis Penktadienis yra diena, kupina liūdesio, bet sykiu ši diena puikiai tinka atnaujinti mūsų tikėjimui, sustiprinti mūsų vilčiai ir narsiai bei nuolankiai, su pasitikėjimu ir atsidavimu Dievui į rankas nešti savo kryžių, neabejojant Jo pagalba ir pergale. Šios dienos liturgija gieda: „*O crux, ave, spes unica*, Sveikas, Kryžiau, vienintele viltie!**“ [13].

Siūlau jums daryti taip, kaip, mačiau,
darė mūsų Tėvas: mėgautis,
apmąstyti ir įsidėmėti žodžius, kurie
ypač kartojami per Didžiąją Savaitę:
*Adoramus te, Christe, et benedicimus
tibi. Quia per sanctam Crucem tuam
redemisti mundum!*

Dėl šlovingo Prisikėlimo, įvykusio po
Jėzaus mirties ir palaidojimo, įvykiai,
keliantys skausmą ar kančią, įgauna
savo tikrąją prasmę. Stenkimės viską
suprasti būtent taip, visada
mylėdami Dievo Valią, Dievo, kuris,
nors ir nenori blogio, leidžia jam
nutikti, gerbdamas žmonių laisvę,
kad dar labiau spindėtų jo
gailestingumas. Stenkimės, kad tą
suprastų ir daugelis kitų žmonių,
kurie galbūt yra sutrikę ir sumišę.

***„Kad ir kas nutiktų, Kristus
neapleis savo Sužadėtinės.“ [14]***
Viešpats ir toliau gyvena Bažnyčioje,
į kurią nusiuntė Šventąją Dvasią, kad
ją amžinai lydėtų. ***„Tokie buvo Dievo***

sumanymai: Jėzus, mirdamas ant Kryžiaus, mums dovanojo Tiesos ir Gyvenimo Dvasią. Kristus išlieka savo Bažnyčioje: jos sakramentuose, liturgijoje, mokyme, visoje jos veikloje“ [15].
Mūsų Tėvas priduria: „Tik tada, kai žmogus, būdamas ištikimas malonei, nusprendžia paversti kryžių savo sielos esme, atsisakydamas savęs dėl Dievo meilės, atsisakydamas egoizmo ir viso netikro žmogiško saugumo, tai yra, kai iš tikrųjų gyvena tikėjimu, tada ir tik tada iki galo pasiekia didžiąją liepsną, didžiąją šviesą, didžiąją Šventosios Dvasios paguodą“ [16].

Šio mėnesio 23 d. švenčiame dar vieną mūsų Tėvo Pirmosios Komunijos sukaktį. Nežinau, kaip jums apsakyti jo džiaugsmą, garbinimą ir eucharistinę aistrą Didžiojo Ketvirtadienio dieną. Užtat galiu jums pasakyti, kad jo

dėkingumas Jėzui Kristui ir Jo garbinimas Šventojoje Ostijoje buvo pavyzdiniai: viskas jam atrodė per maža ir jis meldavo Viešpatį Sakramente, kad išmokytų jį mylėti, kad išmokytų mus mylėti.

Šį mėnesį yra ir daugiau Opus Dei istorijos datų, kurias paliksiu jūsų sveikam smalsumui, kad būdami geros dukros ir sūnus, mokėtume padėkoti Švenčiausiajai Trejybei už visas mums suteiktas gėrybes. Ypač dvasinius mano kelionės į Palermą praeitą savaitę vaisius.

Ir toliau melskitės už Popiežių ir jo pagalbininkus, už visas mano intencijas. Siūlau jums tą patį šūkį, kurį šv. Chosemarija kartojo Opus Dei gyvavimo pradžioje: Dievas ir ryžtas, tikėjimas ir narsa su optimizmu, įsišaknijusiu viltyje. Sustiprinkime draugystės ir pasitikėjimo apaštalavimą, būdingą Opus Dei, nepaisydami, ką sakys

žmonės, remdamiesi gyvenimu
maldoje ir pasiaukojime, profesinė
veikla, atlikta kaip galima geriau. Ir
Viešpats viską padarys anksčiau,
daugiau ir geriau nei galime
įsivaizduoti.

Su meile jus laimina

jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2010 m. balandžio 1 d.

[1] Šv. Chosemarija, * Carta a don
Francisco Morán*, 1935/05/15 (plg. A.
Vazquez de la Prada, *El Fundador
del Opus Dei*, vol. I, p. 546).

[2] Plg. Fil 2, 6-11.

[3] Benediktas XVI, *Kreipimasis į
tikinčiuosius*, 2009/04/08.

[4] Ten pat.

[5] Šv. Chosemarija, *Forja*, n.418.

[6] Šv. Chosemarija, *Vía Crucis*, VI stotis.

[7] Šv. Chosemarija, Homilía *El fin sobrenatural de la Iglesia*, 1972/05/28.

[8] Jn 15, 18-20.

[9] Šv. Chosemarija, Homilía *Lealtad a la Iglesia*, 1972/06/04.

[10] Apr 6, 9-10.

[11] Ten pat, 11.

[12] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2009/06/04.

[13] Ten pat.

[14] Šv. Chosemarija, Homilía *Lealtad a la Iglesia*, 1972/06/04.

[15] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, n. 102.

[16] Ten pat, n. 137.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-
laiskas-2010-m-balandis/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2010-m-balandis/) (2025-08-04)